

Bognár Péter

Elmész, visszajössz,
sose halsz meg

I

Öt után nem sokkal indultunk el. A tejesflakonok már megszáradtak, a szemem és az orrom viszketett, a torkom kapart. Beraktam egy csomag zsebkendőt is a flakonok mellé. Két litert hozunk naponta.

Amíg előkerestem a pénzt, Lizi felcsatolta Masnira a nyakörvet. Négyéves múlt, nemrég tanulta meg, hogyan kell, büszke rá, hogy egyedül fel tudja adni.

Masni. Masni egy szörnyeteg, egy gyilkos, egy játékos lelkű pszichopata, muszáj neki, hogy kimozogja magát. Hogy ne csak házak között menjünk, kerülünk egyet, és a patak partján néhány éve kialakított sétaút érintésével hozzuk el a tejet Ibolyától.

Az utca végén elengedtük, vakkantott örömeben, nekiiramodott, pörögve fölugrott a levegőbe. Sose felejttem el azt a napot. Mert gyönyörű idő volt. Egyetlen felhő se volt az égen, de a nap már nem égetett, mint nyáron.

Végimentünk a gesztenyesoron, a bicikliseknek kialakított pihenőnél befordultunk az erdősávba, ahol az ösvény kezdődik. Az ösvény, ahol télen júdásfülgombát meg téli fülökét, tavasztól pedig sárga gévagombát meg pisztricgombát szoktunk szedni Lizivel. Masni megevett egy almacsutkát, aztán egy kenyérvéget, aztán egy döglött madarat, aztán egy vakondot. Előrement, mire odaértünk, már lenyelte. Megkötöttem. Még nem értük el az ösvény végét,

amikor észrevettük, hogy a hídnál kéken-pirosan villogó rendőrautók állnak.

Furcsa, hogy a valóságban mennyire másképp fest egy helyszínelés, mint ahogy le szoktam írni. Sokkal hosszabb, sokkal unalmasabb, és sokkal-sokkal meg-rázóbb.

Megrázóbb, mert tele van banalitással, groteszk, az élet hétköznapiságától elválaszthatatlan megmozdulással, a rendőrök ásítognak, esznek, vicceket mesélnek egymásnak, nekik ez munka. Formát adnak maguknak, nyelvet, szavakat tűznek a jelenségek mellé, mondatokat alkotnak. De nem akarok szakmázni.

A hídtól odébb, egy rendőrségi szalagból rögtönözött kordon mögött néhány falubeli álldogált. Augusztusban valaki lerakott itt egy kutyatetemet, pár nappal később még egyet találtak, aztán még egyet, nagy volt a felháborodás, nyilván megint kirakott valaki egy dögöt, gondoltam, nyilván ráuntak a túloldalon lakók a dologra, kihívták a rendőrséget, rég meg kellett volna tenniük. Halványan átsuhant rajtam egy érzés, hogy éppenséggel én is léphettem volna, mi persze csak sé tálni szoktunk errefelé. Október 13-a volt, péntek.

Az ösvényről a kordon mögé érteztünk meg, át kellett bújnunk alatta. A patakon átívelő, talán még az uradalom által építettett, téglaboltozatú hídtól olyan nyolc-tíz méterre kerítéssel elzárt terület található, itt működik a falu szennyvíztelepe.

A telep, a híd és a patak határolta, gazonos terület szabálytalan négyszögében két-három fehér overallos ember ácsorgott. Mint akik unatkoznak. Zsebre dugott kézzel nevetgéltek, halkán beszélgettek, Masni türelmesen várt, megsimogattam a fejét, Lizi kérdezett valamit, leguggoltam hozzá.

Miért villognak az autók?
Azért, hogy ne menjünk oda.
Miért ne menjünk oda?
Hogy nyugodtan tudjanak dolgozni.
Mert? Mit csinálnak?
Nem tudom.

A túloldalon két rendőrautó állt, ezek tetején villogott a fényjelzés, valamivel odébb egy rendőrségi jelzés nélküli, fehér Škoda, azon túl egy kisbusz.

A kisbusz ajtaja nyitva volt, a lépcsőjén egyenruhás nő ült, a telefonját nyomogatta, cigizett, mellette kóla. A busz előtt két férfi beszélgetett. Egy pocakos, aki trikót, farmernadrágot meg sportcipőt viselt, meg egy izmos, alacsony, lapos fülekkel, amilyen a birkózóknak szokott lenni.

A kordon innenső oldalán talán négy-öt falunkbeli ácsorgott, egyiküknél három kis méretű kutya, látásból ismertük már őket, egyszer mondta is, hogy milyen fajtájúak. A három kutya mozdulatlanul ült a nő lábánál, előrefelé figyeltek, de olyan engedelmesen, hogy egy idő után már őket kezdtük nézni. Amikor a nő észrevett minket, elmosolyodott. Köszöntünk egymásnak, mire Masni elindult a kiskutyák felé, akik erre felugráltak, és lelkes izgatottsággal készültek a találkozásra.

Megkérdeztem a nőtől, hogy nem baj-e ha, odaengedem Masnit. Nem baj. Aztán megkérdeztem, mi történt.

Találtak valakit, mondta a nő. Egy embert.
Egy embert? Hogyhogy? Kit?
A nő mondott egy nevet.
Egy becenevet.
És én szédülni kezdtem.

A holttestet gyerekek találták meg. Le akartak menni a patakhoz. Ledobták a bringákat, az egyiküké rádőlt, mondta a nő. Volt itt egy férfi, amíg megjött a rendőrautó, ő állt kint az út közepén, hogy senki se menjen át a hídon.

Mért ne?

A nő szemében bizonytalanság. Volt egy másik férfi, akiről senki se tudja, ki volt.

És?

Aztán megjött a rendőrség, és lezárta ezzel a szalaggal az utat, mondta a nő, és jajgatni kezdett. Hogy most mi lesz. Hogy most nem tudja, hogy mitévő legyen. Visszaforduljon? Ne forduljon? Hogy szerintem átbújhat-e a szalag alatt. Mi is az ösvényről jöttünk ki, ha abból az irányból érkezett volna, nem is lenne más választása. Folyamatosan beszélt.

Lizi a kezemet fogta, újra és újra odahúzott magához, hogy megkérdezze, ki fekszik a gazban.

Piros elektromos mopeden egy idős néni érkezett, és általános derűtséget keltve megkérdezte, meddig tart a felújítás. A havonta megjelenő, leginkább a polgármesterünk személyes reklámanyagaként funkcionáló faluújságban, a *Hírszaruban* tényleg volt valami a híddal kapcsolatban, de már nem emlékeztem pontosan, hogy miről volt szó, talán homokcsiszolósos tisztításról. Egy fekete tüsihajú, szőrös, talán Tancos becenevű, kövér férfi elfordult, felemelte a mutatóujját, sündisznószuszogást hallatott, a vállalai némán rázkódtak a nevetéstől. Már nemcsak a szemem, az orrom és a torkom viszkedett, a fejbőröm és minden egyes pórusom is.

Az egyik fehér overallos visszasétált a kisbuszhoz, kinyitotta az első ajtót, kivett egy táskát, a táskából

egy csomag zsebkendőt meg egy flakon vizet, és mindkettőt kirakta az ülésre.

És aztán csak állt, mint aki nem tud dűlőre jutni valami komoly ügyben, és az eget fürkészte, az eget, amely lassan veszíteni kezdett már fényéből, és amelyen, mint ilyentájt mindig, sirályok billegtek útban hazafelé a szeméttelpről, és hol jobbra-balra fordítgatta a fejét, hol bólított egyet-kettőt, míg aztán hirtelen, mintegy varázsütésre, előre nem hajolt, hogy hatalmasat tüsszentsen, majd gyors egymásutánban még hármat vagy négyet, amire egy ugyanolyan, ugatásszerű tüsszögés felelt a gazból, és a másik fehér overallos is előrehajolt, vagy inkább felbukott, mert annak az első tüsszentésnek az ereje kis híján leterítette, és én csak most vettem észre, hogy a két civil ruhás is fújja az orrát, a rendőrnő meg valamivel odébb diszkréten vizet öntöget a tenyerébe, és az ujjá hegyével hosszú műszempillás szemét kenegeti, mert a patákat a szennyvíztisztítótól elválasztó terület egyetlen pompásan virágzó parlagfűmező, amely minden érintésre tengerisünhöz hasonló pollenszemcsék millióit szórja szét a levegőbe, mintha örökkévaló lenne az élet ezen a földön, és véget sose érne, ha egyszer a nyár se hajlandó átadni immár helyét az ősznek, így hát tél se lesz, hogy ki se tavaszodjon többé.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2025-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Hradeczky Moni
A borítót Gerhes Gábor,
a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9393
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4554-1